

Barcelona, 30 de gener de 1931

La Torratxa

PERTENECER DEL REGISTRE
ATENED BARCELONA

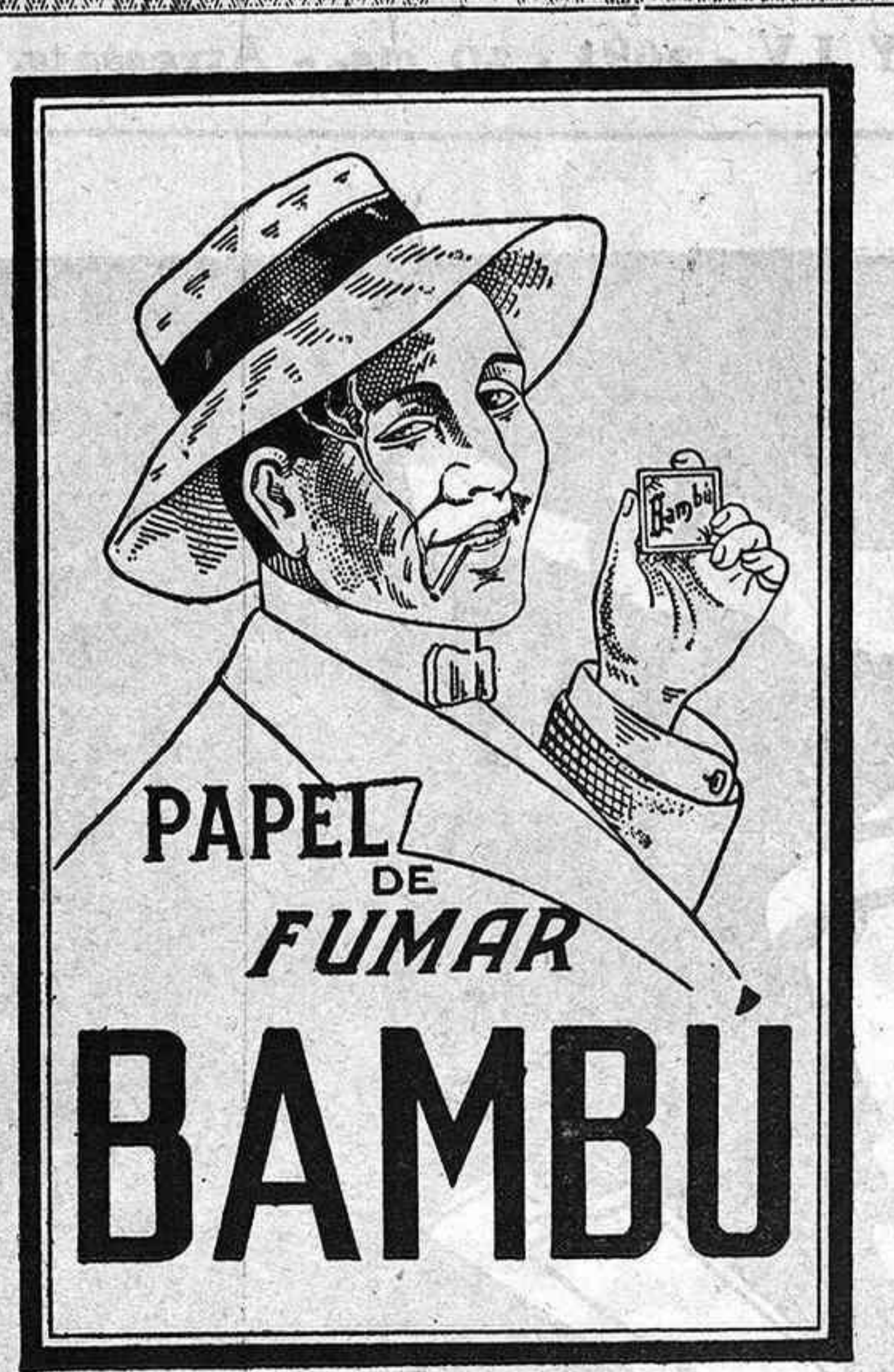
ANY LV - 2691 - 20 cts. - Atrassats, 40

Sports d'hivern

Com aquest skiador,
hi ha homes que volen alt...

(La continuació a la pàgina 4)

VIES URINARIES
Impureses de la sang - Debilitat nerviosa

Prou sofrir inutilment de les dites malalties gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOIVRE

Vies urinaries: *Blenorragia* (purgacions), amb totes les seves manifestacions, *uretritis*, *prostatitis*, *orquitis*, *cistitis*, *gota milltar*, etc., de l'home, i *vulvitis*, *vaginitis*, *metritis*, *uretritis*, *cistitis*, *anexitis*, *flulxos*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb els **Catxets del Doctor Solvré**. Els malalts es guareixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan perillós sempre i que neces- el metge, i ningú no s'assabenta de la seva

siten sempre la presè malaltia. Venda 5'50ptes. caixa

Impureses de la sang: *Sifilis* (avariosis), *eccemes*, *herpes*, *ulceres vari-coses* (llagues de les cames), *erupcions escrofuloses*, *eritemes*, *acne*, *urticària*, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les **Pindoles depuratives del Dr. Solvré**, que són la medicació depurativa eal i perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven, augment totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent, amb poc temps, totes les úlceres, llagues, grans, florncos, supuració de les mucoses, caiguda del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant a l'organisme rastre del passat. Venda: 5'50 ptes. flascó.

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polucions nocturnes*, *espermatorrea* (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fadiga corporal*, *tremolors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos de la dona* i totes les manifestacions de la *Neurastènia* o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les **Gragees potencials del Dr. Solvré**. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medul·la i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la juvenesa, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrema vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual propi de l'edat. Venda: Pesse- tes 5'50 el flascó.

Venda a les principals farmàcies d'Espanya, Portugal i de les Amèriques

NOTA.—Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes. en segells per al fran- queix a **Officines Laboratori Sòkatarç**, carrer del Ter, 16. telèfon 344 S. M. Barcelona, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desen- timent, tractament i guariment de les dites malalties.

MARICEL-PARK

GRAN PARC D'ATRACCIONS MONTJUIC

MUNTANYES RUSSES

Les més sensacionals d'Europa

BUG L'atracció més trepidant

Witching Waves La sempre agradable atracció

GRAN PISTA D'SKATING

MAGNIFIC RESTAURANT

TOBOGAN - CASCADA - DISCOS - SKOOTER

Mitjans de comunicació:
AUTOS: Carretera de Montjuïc, recentment asfaltada.
PUBLIC: Funicular de Montjuïc (bitllet anada i tornada com- binat amb entrada al Parc: 1 pta.)

ENTRADA AL PARC: 0,50 ptes.

Caruso, Fleta, Titto Schipa, Pau Casals, Sagi-Barba, etc.

Totes les celebritats impressionen en discos

La voz de su Amo

Companyia del Gramòfono, S. A. E.

Demaneu-los per tot arreu

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:

Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

CRÒNICA

Parlant amb el senyor Esteve

STIC indignat, indignat — m'ha dit el senyor Esteve que dibuixa En *Picarol*.

—¿Per què?

—Home. Ja no podem viure tranquils. Els lladres, els atracadors, ja no respecten ni l'estat de guerra.

—No l'entenc.

—Sí, senyor. Abans, quan no hi havia estat de guerra i es robava pel carrer, s'atracava a qualsevol xofer o es cometia un assassinat, nosaltres, la

gent d'ordre, sempre teníem als llavis aquestes paraules: —“Clar, això succeeix perquè no hi ha estat de guerra, perquè no manen els militars. Si hi hagués estat de guerra, aquestes coses no succeïrien. Això és la debilitat del poder civil”.

—Exacte, exacte. Això li he sentit dir mantes vegades i, si més no, ho he llegit a molts diaris dretans.

—Però, ara, ¿què vol que diguem? ¿Què podem demanar? Si els atracadors d'Hospitalet, els atracadors dels xofers, els lladres dels tramvies, etc., no respecten l'estat de guerra i fan de les seves, sense fer gaire cas del que diuen els bans de les cantonades, ja no sabem pas quin estat d'excepció demanar.

—Encara en queda un.

—¿Quin?

—L'estat de siti.

—Home, vol dir...

* * *

A l'endemà mateix de parlar amb el senyor Esteve que dibuixa En *Picarol* i que no és pas, com ja hem dit mantes vegades, el que creà Santiago Rusiñol, l'estat de guerra era aixecat. En retrobar-lo, el senyor Esteve m'ha dit:

—Ho veu, ho veu... Són folls. Això és voler-nos dur a la ruïna; això és voler-nos deseparar. Si amb l'estat de guerra, els atracadors s'atrevien a cometre assalts tan criminals i imbecils com el d'Hospitalet, figuri's el que faran ara que ja no hauran de témer els durs càstigs del ban.

—Però vostè està segur que aquestes mides extraordinàries, i que, de tant ésser-nos conegudes, han arribat a ésser les ordinàries del país, poden fer quelcom per evitar la criminalitat del país?

—Home, jo...

—Veurà, en l'època de la dictadura foren possibles crims tan repugnants com el del correu d'Andalusia, com el de Casado, com aquest, aquell i el de més enllà. Bé; érem en estat de guerra; hi havia les mateixes mides coercitives. ¿Que es pogueren evitar? No s'encaparrí, home,

no s'encaparrí. No n'hi ha per tant. La criminalitat de Barcelona, comparada a la de París — on cada dia hi ha dos assassinats ordinaris per robatoris d'uns francs o per amors contrariats i cada any, almenys, set o vuit grans processos com el de Landru, com el dels “aveux spontanés”, d'Almazian, etc. —; comparada a la de Xicago, on els lladres estan organitzats com un exèrcit i on tenen metralladores i tot com si fossin la guàrdia civil, és una criminalitat insignificant, sense gaire importància. El que succeeix és que ens plau donar-nos importància i ens creiem que és l'únic lloc del món on la criminalitat és tan espectacular. Dormi tranquil, home, dormi tranquil. Fixi's que hem tingut en poc temps dues vagues generals considerables i que, en cap d'elles, les multituds no han assaltat bancs, botigues ni edificis públics.

—Home, només faltaria això.

—Som un poble més tranquil del que es pensa. Miri; no fa gaire ha passat per Barcelona un novellista castellà que vol fer una novella sobre l'ambient terrorista d'aquí, i, en donar-li una autoritat una llista dels atemptats ocorreguts des del d'En Barret fins al darrer de 1923, es va sorprendre que no fossin més!

—Doncs, miri, que aquella època...

—No en parlem, d'aquella època. Es quelcom que avergonyeix a un poble civilitzat. No en vull parlar. El que li vull dir és que és més el que es diu que el que es fa. I que les mides excepcionals perden vigor a mida que es fan ordinàries. Un país organitzat com França, com Anglaterra, com Alemanya, amb considerable criminalitat, no necessita estats excepcionals on la milícia, que no hi té res a veure, hi intervingui a cada instant, perjudicant-se en el seu prestigi, que deuria ésser intacte. Amb una bona policia, n'hi ha ben bé prou. No s'encaparrí, home, no s'encaparrí. Més valdria que l'encaparrés l'estat oscil·lant de la pesseta i aquella baixa de valors que va minvant cada cop més el valor adquisitiu de la pesseta. Això sí que necessita d'estats de guerra contra aquells especuladors de la moneda, que tant se'ls en dona de la ruïna de l'Estat i del país, amb tal de fer la riquesa pròpia.

—Oh, bé; veurà; en les qüestions de finances — ha acabat dient el senyor Esteve — la policia no hi té res a fer. En això, la llibertat és tota la vida...

—Ah!

FRANCESC MADRID

La palpitant actualitat de l'afer del CENTRE AUTONOMISTA DE DEPENDENTS DEL COMERÇ I DE LA INDÚSTRIA serà reflectida en un article informatiu que publicarà, demà,

La Campana de Gràcia

Tots els dependents de Catalunya tenen el deure de vetllar pel seu Casal.

LA QUARTA CONCÒRDIA

"Concordances"... Poc després de caure la inversemblant dictadura primoriveriana, Cambó va escriure un llibre: "Per la Concòrdia". Posteriorment, com a oportuna rèplica, En Bofill va escriure un segon llibre: "L'altra concòrdia". Suara, Ferran Soldevila, més modest, ha escrit un article sobre aquest mateix tema, anomenat per ell "La tercera concòrdia".

Fins aquí, en el camp especulatiu, de les idees. En el de les realitats pràctiques, però, la "Lliga Regionalista" els guanya tots. Ella està escrivint, en efecte, una brillant història de concordances en realitzar tota mena de pactes electorals amb els elements més acreditats del règim—elements com són ara, per exemple, els pupins...

Es, senyors, el que podrien anomenar—eufèmicament—"la quarta concòrdia".

FES-ME UN PETÓ...

Tots els lectors hauran pogut veure recentment, en diaris i revistes, un anunci amb una figura de dona descotada que deia: "Fes-me un petó, i trobaràs la meva boca deliciosa..."

Aquest anunci va anar a tots els diaris, fins a "El Matí", que, com ningú no ignora, és un diariet inefablement clerical.

Però per dissort de la casa, els ulls del doctor C..., cèlebre en el periodisme català per la santa fulminació dels seus anatemes, van fixar-se en l'anunci pecaminós:

"—Com ha d'anar això al nostre diari—tronà en mig de l'esglai de tot el personal—, com ha d'anar? Semblaria aviat que ens dediquéssim a la corrupció del públic. ¿Amb quin dret cridaríem després contra les novel·les pornogràfiques d'En Puig, d'En Bertrana, d'En Guansé, d'En Capdevila, d'En Soldevila i altres infectes novel·listes catalans?..."

L'OPINIÓ DELS CRÍTICS

Hem adreçat als crítics teatrals de la Premsa diària la següent pregunta:

"¿Quin és el principal defecte que trobeu al Teatre Català?"

Heu-vos ací les respostes que un amic d'un amic nostre ha pogut recollir:

Prudenci Bertrana, de "La Veü".—Que sigui massa optimista, massa de color de rosa.

Rodríguez Codolà, de "La Vanguardia".—Que no estigui escrit en castellà.

Domènec Guansé, de "La Publicitat".—Que s'assembli massa al castellà, precisament.

E. Nicol, de "La Veü".—Que no hi hagi cites en grec.

Valentí Moraguès, del "Brusi".—Que els actors no vagin més mudats.

Guardiola Cardellac, d'"El Diluvio".—Que el shakespeareià Roure no estreni a Novetats.

Francesc Madrid, de "La Noche".—Que encara es resenti del porró i de la barretina.

Bernat i Duran, d'"El Noticiero". — Que tot sigui robat.

Ambrosi Carrion, de "La Nau".—Que s'hi facin obres d'En Sagarra.

Diego Muntaner, d'"El Día Gráfico".—Que els personatges són massa bon minyons perquè hi hagi defectes.

Emili Tintorer, de "Las Noticias".—Que no pleguin més d'hora.

Reverend Massot, d'"El Matí".—Que hi surtin dones. (Un altre dia els preguntarem quina és la millor qualitat.)

Discos

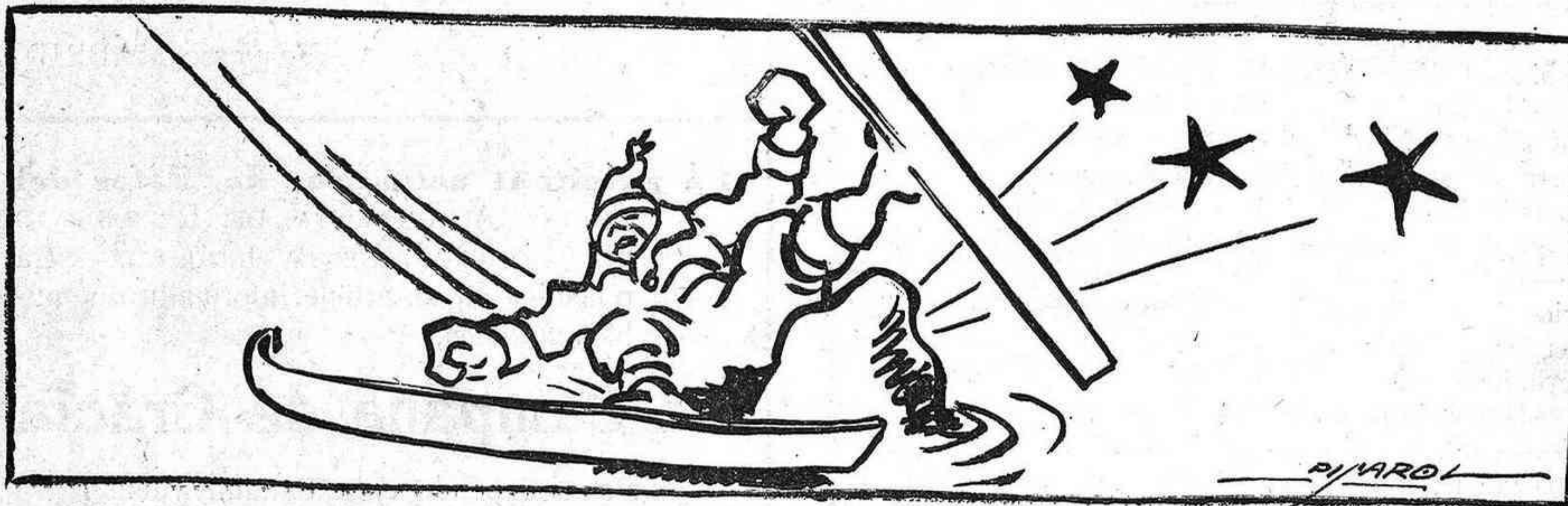
La Companyia del "Gramofon" té l'exclusiva del cèlebre Pau Casals i ens el presenta, aquesta vegada, executant dos peces magnífiques: "El Cygne", de Saint Saens, i "Momento musical", de Schubert.

Creiem que no caben més coses selectes a la vegada.

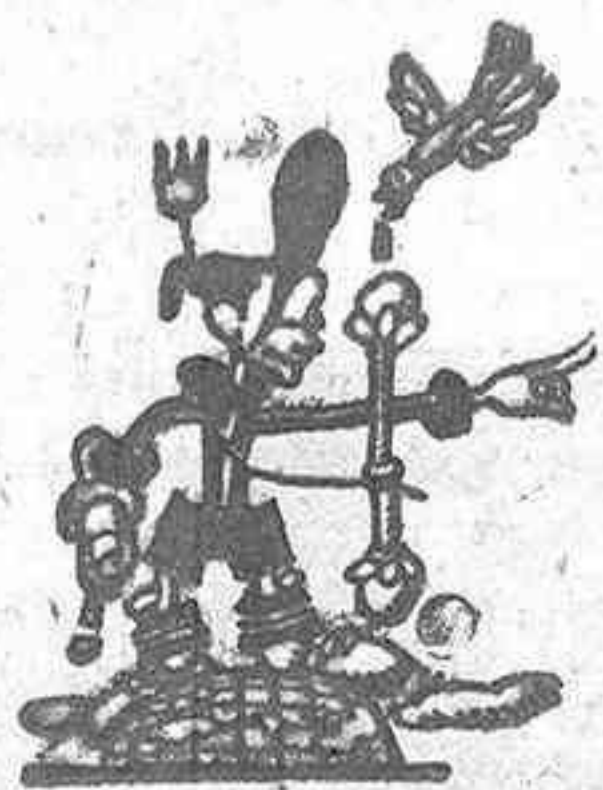
—Wanda Landowska, clavincembalista, executa "Rossignol en amour" i "Sonata núm. 9", d'una manera magistral.

—Lucrècia Bori i Laurence Tibbett canten, respectivament, amb molt de gust, "Calma como la noche" i "Cuentos", de Hoffmann.

—L'Escolania de Montserrat canta, amb la seva infinitat de veus, "Beata Dei Genitrix". Molt ben ajustada l'execució.

...però cauen i es fan mal
i tots reben del carpó;
sí, senyor!

DEPORTS

Del futbol i altres excessos

Ara com ara, ja no es parla de la crisi del futbol, que fou el cavall de batalla, fa tres setmanes, de la secció d'esports dels diaris de la nit. Ara sembla que hi ha calma. La Federació no es belluga, no diu ase ni bèstia. Els gasetillers esportius no se'n preocupen, i donen, en canvi, una gran extensió als comentaris referents a la guillada d'En Padrón, del Sevilla, sembla, amb els calés que havia d'haver lliurat a la Federació.

Aquest fet és significatiu. I és una conseqüència de la implantació, ací, d'un professionalisme que ens ve gran, i que ha degenerat en el gitanejar clàssic.

Com que aquí som tant i més esportius que a Anglaterra, vet ací que hem d'ésser professionals. Això vol dir el següent: Hem de fer calés.

Ara bé. ¿Qui és que els ha de fer? ¿Els clubs, la Federació o els jugadors? Entre aquests s'ha establert una competència aferrissada per tal de veure qui serà el que pengi la llufa a l'altre. Aquest és el nostre professionalisme.

Per altra part, la Federació, que no és pas una entitat animadora de l'esport en general, sinó simplement, una entitat burocràtica que viu a l'esquena del futbol, mena de Delegació d'Hisenda, recaptadora de quotes crescudes i de tants per cents carregats, que no se sap en què són emprats, però que ens consta que no ho són pas en fomentar l'afició a l'esport, i el desenvolupament i les pràctiques dels mateixos, fa la vista grossa, tolera la gitaneria i fins, si val, la practica, per bé que de certa manera, i no es recorda de Santa Bàrbara fins que trona.

El nostre professionalisme s'assembla a aquella indústria que abans es practicava ací, amb els cavalls arnats, i que ara es practica amb els autos rovellats. El cas Padrón n'és una demostració palpable.

Ara bé. Poseu-vos el cas al davant,

mireu-lo de sot sobre, sospeseu-lo ben bé i deduireu el següent: Que amb aquesta moral no hi ha res a fer i que el millor que pot succeir és que hi hagi crisi al futbol.

Aquesta és conseqüència de la moral, i aquesta moral de la falta de mitjans econòmics amb què topen els clubs de continu, els quals es veuen obligats a passar la maroma del campionat i les paraleles de la "Lliga" a gratcient que faran quatre "quartos" i encara, molta part d'aquests, se'ls embutxacarà la Federació.

Cada any, en venir el campionat de Lligues, pensem el mateix. Pensem en les excursions que fan els còmics a l'estiu, les quals ells anomenen així: "Anar per les roques". Surten, en efecte, a veure el que arpleguen, gairebé a la bona de Déu, refiant-se més del bon temps que de la lletra escrita a les contractes, o dels tractes fets amb els llocs on van a actuar.

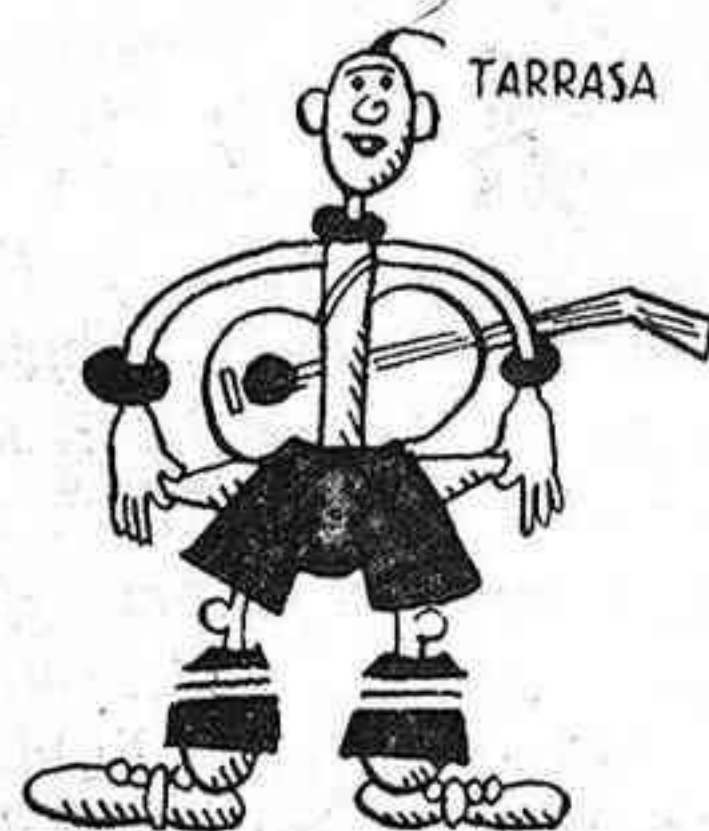
En aquestes condicions, arriba un moment que es perd la bona fe pel camí, i que ja no interessa altra cosa que anar trampejant la situació o plegar.

A propòsit d'aquesta qüestió de la crisi del futbol llegíem, dies enrera, una nota del Terrassa, bastant extensa, en la qual es posava de manifest el següent: Transcrivim l'esperit, no pas la lletra del comunicat:

Que en vista que no hi havia un pa a la post ja feia uns quants anys, i que no es veia enlloc la possibilitat d'adobar-lo, aquest club acordava plegar veles.

Si més no, és d'alabar la franquesa. Molts d'altres clubs pensen igualment, si no pitjor, i tenen la hipocresia de dissimular-ho.

¿Per què? Si justament algun remei pot existir capaç de remeiar la crisi, fóra

que es parlés clar. Que es digués, clar i català, i amb tota franquesa, la situació que travessen els clubs. Aleshores, hom veuria com el procediment d'estirar més el braç que la mànega és una bestiesa. Que el fer per cinc quan només es pot

arribar a tres, és una ruïna. I potser hom acordaria aleshores estrènyer una mica el cinturó, que és el que s'hauria d'haver fet, de bon principi.

Sense anar més lluny, ara el soci del Badalona es veurà obligat a pagar dues quotes extraordinàries. Per què? Simplement, perquè calen diners, i n'hi ha pocs.

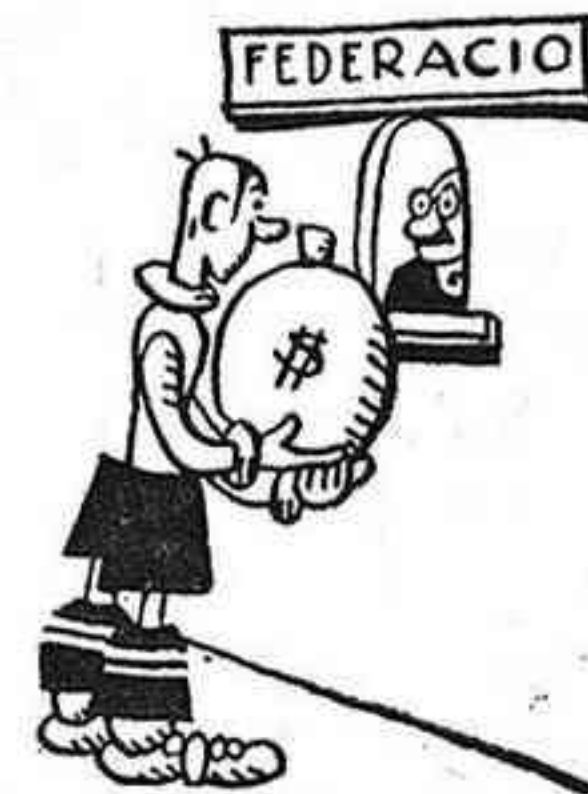
Quan això passa, hi ha socis que s'escamen i es fan esborrar. Fan bé. Però no resolen res. Aquestes quotes són destinades a tapar forats únicament. I així que s'acaben, ja es troben igualment neulits com abans.

El futbol caldria sanejar-lo. Es una feina difícil, complicada i de temps. Però si no es fa així, quedarà reduït al no-res.

Per part del públic, aquesta crisi, que per ara és cansament, pot degenerar, si no es té molta cura, en fàstic. I aleshores sí que no hi hauria remei.

PARTITS

Heu-vos ací els resultats, resumits. Tres empats, una victòria i dues derrotes.

L'Espanyol va perdre amb l'Athètic per cinc a un. Ja no li ve d'aquí, en qüestió de perdre, a l'Espanyol.

L'Europa també va perdre amb l'Arenes per quatre a un. Tampoc no li ve d'un pam el perdre a l'Europa. Ja hi està acostumat d'anys.

En canvi, el Barcelona empatà amb l'Alavès, a un. No és pas una gesta gaire brillant, aquesta del Barcelona.

Però, tanmateix, podia perdre, per tal de no ésser menys que els altres dos.

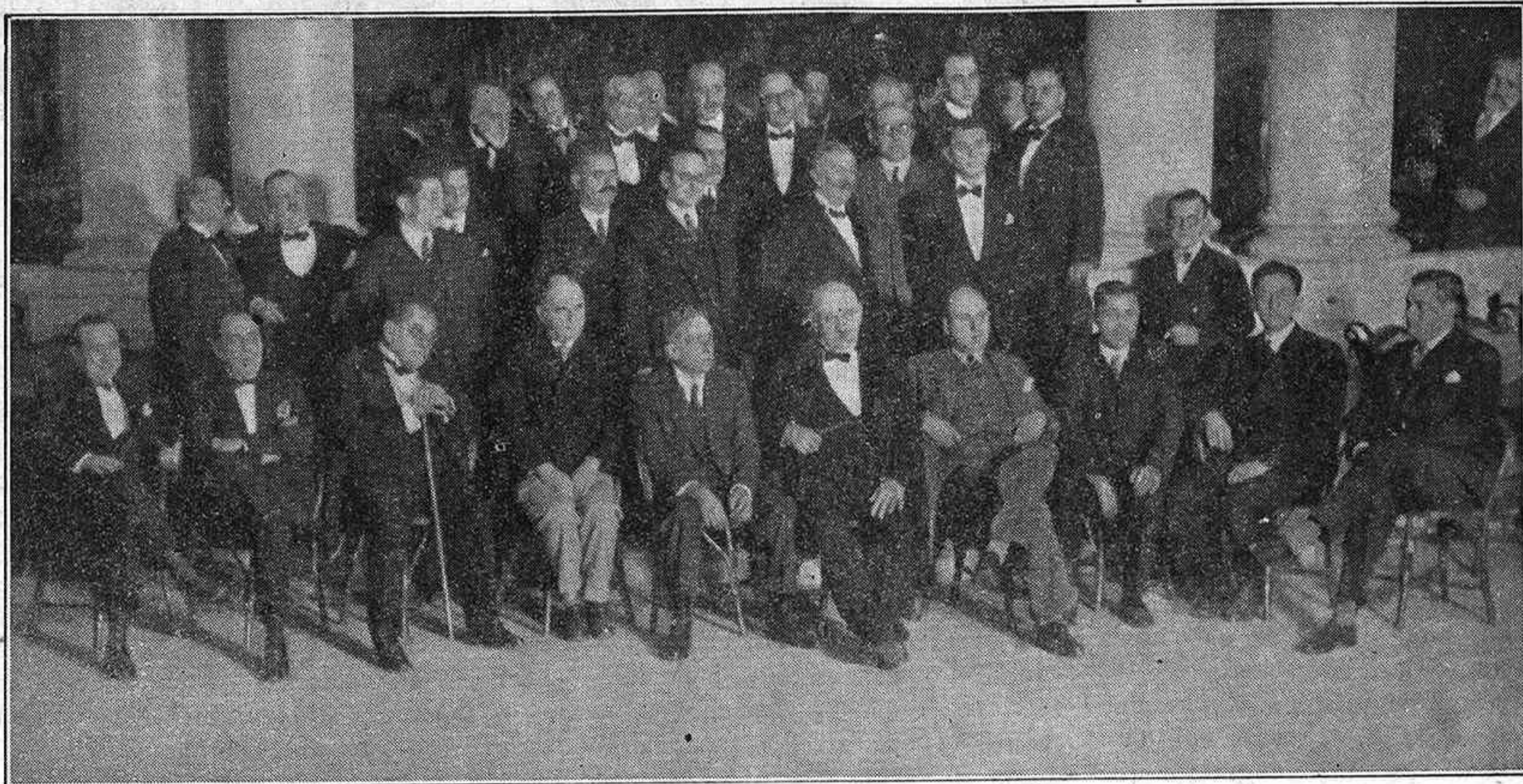
La victòria va obtenir-la el Badalona damunt del Gimnàstic, per tres a un. L'enhonorabona, Quirze!

I, aï!, que ara ve el més trist. A l'Estadi s'hi ajuntaren tots aquells dels calçotets curts i el cinturó sota l'aixel·la i van fer una cosa molt estranya, de la qual en diuen esport, i jo crec que es tracta d'una ximpleria. Figureu-vos. No hi guanyen cap pesseta! En diuen "Atletisme".

El company Santillana se n'hauria de donar vergonya de contribuir a aquestes coses.

GOL-KIK

Don Pere Coromines, homenatjat

Pere Coromines i alguns dels que eren presents a l'homenatge, abans de celebrar-se l'acte a l'Hotel Ritz, el passat dissabte 24 del mes que som

Ell que ha assistit a tants i tants homenatges, que ha ofert tants banquets, que ha prodigat tants elogis en actes semblants, ara ha hagut de representar un paper passiu i ha hagut de mirar, des del lloc d'honor, com cent cinquanta amics representant el món català s'asseien al seu entorn per aplaudir-lo, per homenatjar-lo i per estrènyer-li la mà. Ell mateix ho digué somrient amb una irònica rialleta sota el seu familiar bigoti blanc:

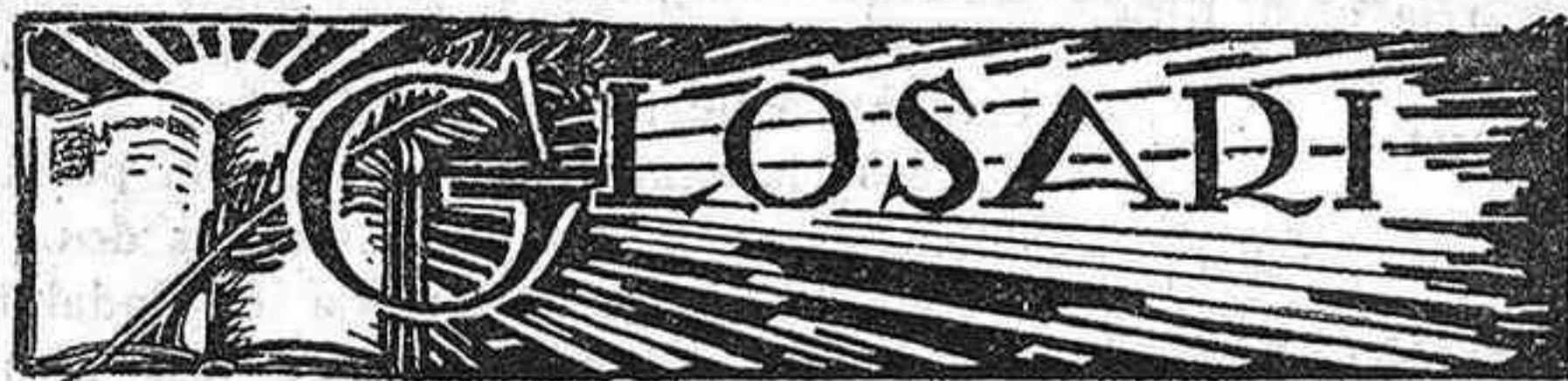
—Avui em toca el torn a mi.”

Li toca. Ja ho crec, que li toca. I temps ha que s'ho tenia ben guanyat. Pere Coromines és un exemple de talent, d'abnegació, d'honestedat, d'activitat i de constància al servei dels ideals catalans. Escriptor, periodista, financier, polític, advocat, Pere Coromines no ha oblidat mai en la seva obra diversa la prova del seu amor a la nostra causa. Mancava que a les seves velleses emprengués un viatge d'heroi a través de l'Atlàntic per visitar les repúb-

liques americanes i explicar-hi l'ànima catalana, per llençar al vol les campanes de l'homenatge.

I com respongueren els seus nombrosos amics i admiradors! Més de cent cinquanta comensals pertanyents a tots els estaments i colors polítics comparegueren, dissabte, a l'Hotel Ritz, per tal de provar llur adhesió a la persona de Pere Coromines. A l'hora dels discursos, don Amadeu Hurtado oferí el banquet amb un parlament admirable, modèlic. Parlaren també En Josep Maria de Sagarra, Joaquim Folch i Torres, Amadeu Vives, Joan Maluquer i Viladot i Puig i Cadafalch, i, finalment, don Pere Coromines, per donar les gràcies de l'homenatge a tots els seus amics de casa nostra.

L'ESQUELLA, que s'ha honorat moltes vegades amb la col·laboració de Pere Coromines, era present a l'homenatge, i fa vots perquè l'autor de "La Vida Austera" visqui molts anys pel bé de Catalunya.

UNA PENSIÓ

Aquest és un home vell, menut, arrugat com una pansa. Aquest home es diu Leandre Soto i té noranta-tres anys. Però no és un vell acabat, no és un sac de gemecs amb cames: menja, beu, fuma, surt de nits, té comprensió, té lucidesa.

Vosaltres direu que tot això no us interessa; que Leandre Soto no és cap personatge; que aquest glossari està destinat a comentar les facècies del senyor Cambó, el Mecenat de la F. B. M., el president de la Chade, tan amant de Catalunya i de la llana de Catalunya, etc., etc.

Però, no; us equivoqueu: aquest glossari, sense que Virai despengi la riulla dels seus llavis, també és destinat a esgarrapar, a ferir, a atacar, a reparar injustícies. I ara, en aquest cas concret, es tracta d'una injustícia que cal reparar, rectificar.

Leandre Soto, que avui té noranta-tres anys, és un actor del teatre català; un dels actors que més ha treballat. Als setanta-sis anys va emprendre una "tourné" heroica —a peu—per Catalunya.

Leandre Soto ha actuat en tots els teatres de Barcelona: l'Odeon, Romea—que ell inaugurà—, Tivoli, Principal, Barcelonès, Novetats. Ha anat a províncies, ha anat a Amèrica, no ha parat mai, no ha descansat. Sols ara descansa: per força, perquè és vell. Però el descansar, com que és pobre i no té accions de la Chade ni una torre a Caldetes, no li fa cap gràcia. Quan s'és vell, també s'ha de viure.

Leandre Soto ha treballat amb Cepillo, Luján, García

Parreño, Gervasi Roca, Arolas, Carlota de Mena, Tutau, Bonaplata, illustres alguns d'ells en l'escena catalana.

Ara Leandre Soto va quedant-se sol. La mort li lleva els amics, els companys i els familiars i el volta de silenci.

Crec que l'Ajuntament té instituïda una pensió per a l'actor més vell de l'escena catalana. Aquesta pensió, Parreño fou el primer en obtenir-la. El seguiren Mercè Abella, Eufèmia Pallardó i Vicents Daroqui.

Hom diu que la pensió la té actualment un pintor. Naturalment, no és cosa que els pintors, quan arribin a vells, morin de gana. Sobretot, si hom pensa en la gana que han passat de joves. Però tampoc no és cosa que en morin els còmics, que han treballat d'una manera més dura i amb menys il·lusions. I cal pensar en què aquest actor, Leandre Soto, avui, és vell, trist i pobre.

VIRAI

Pesca moderna

Ben sovint—massa sovint, per la serietat de què vol voltar-se—llegim en aquell diari barceloní dels anuncis i les esqueles, petites insercions, “demandes” que fan més fàstic que goig. Resulta extremadament divertit passar cada dia els ulls per aquelles columnes replenes de peticions, un tant per cent ben apreciable de les quals són dedicades a l'art de pescar moderníssim, de senyores respectables i famílies “bien”. Resulta divertit, repetim, perquè sota un anunci de recerca de rellogat, una senyora sola, de bona família, no amaga prou bé les intencions que porta.

Hi ha, també, aquelles persones de tan bona fe que volen un emplet de trenta duros al mes amb un petit capital

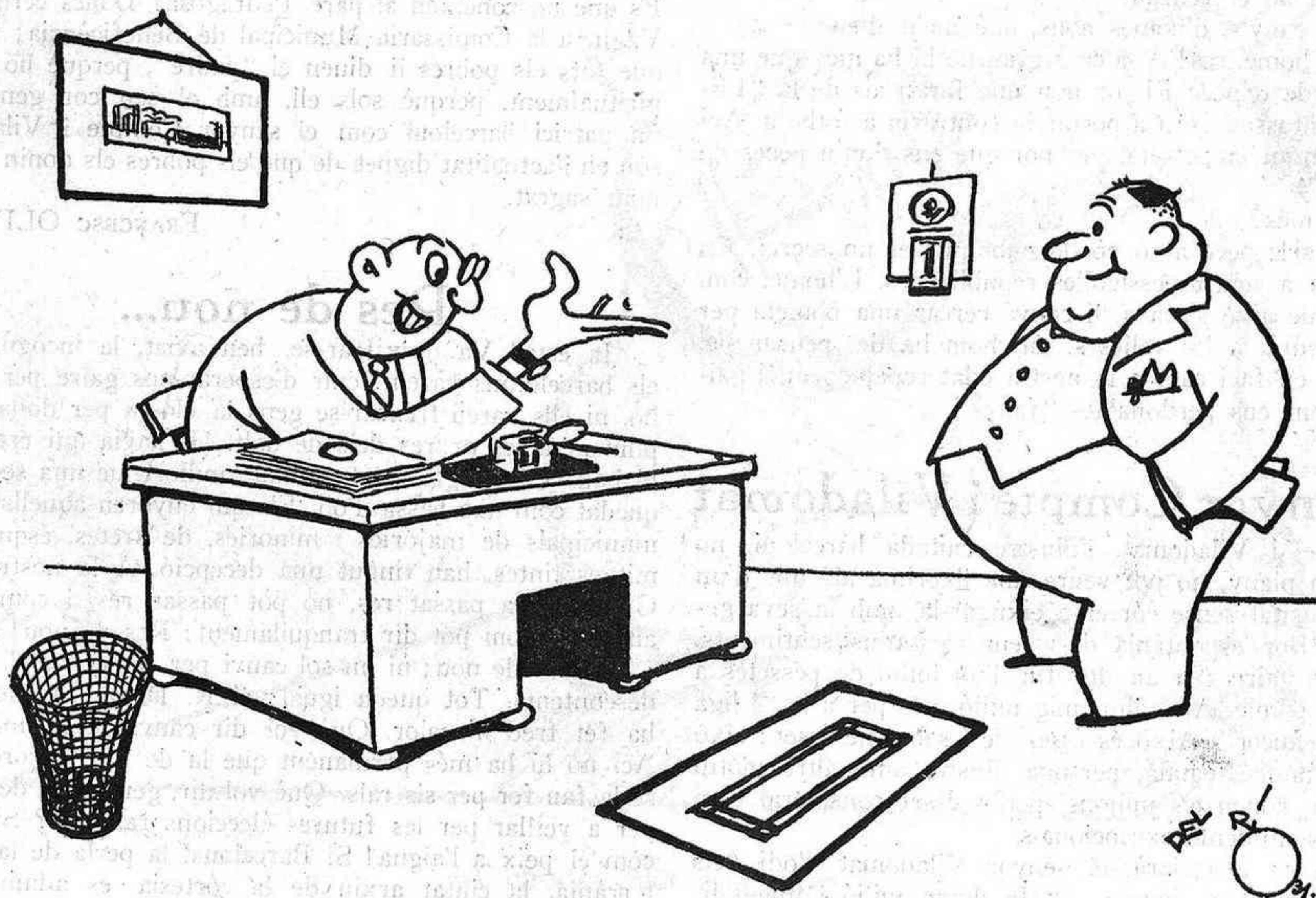
de quinze mil pessetes o més. (No coneixem ningú que, posseint tres mil drets, vulgui anar per dependent.)

Però els qui mereixen més atenció són aquestes jove-netes ingènues i més cànids jovencells que volen canviar una conversació amb persona forastera, o simplement que conegui l'idioma hispà. D'anuncis d'aquests en surten cada vint-i-quatre hores. No tan sols en el diari esmentat, sinó en altres que tenen la particularitat de no fer pagar aquests anuncis i són inserits en les seccions de “preguntes i respostes” sostingudes pels mateixos lectors. Cada dia són més les nenes que volen cursar una correspondència per tractar d'art, literatura o cinema. I nosaltres ens preguntem: Què es diran, per carta, aquestes parelles? Durarà gaire l'incògnit? No hi ha, entre tots, un desig d'aventura i van a la pesca d'emocions que, personalment, no haurien mai intentat? Què pot sortir-ne de bo, d'aquest contacte de sexes? Espiritualment, res de bo. Moralment, pitjor encara. No creiem ésser de l'opinió de tots els qui són assidus col·laboradors—de franc o pagant—d'aquestes seccions tan poc adients amb la serietat d'una noia i el respecte d'un home. Però això no ens priva de poder aixecar el nostre crit d'alerta relatiu als anuncis com el que copiem, que denota la cara gruixuda de la persona que va inserir-lo:

“Senyoreta catalana, de la bona societat, desitja conèixer jove aficionat al teatre i cinema, per fer mútues relacions i sortir dos cops per setmana. Ha d'ésser alt i ben plantat. Enviar retrat a...”

Què me'n dieu, lectors amics?

DOMÈNEC DIUMENGE

- I si li deixo el préstec, qui me'n respon?
- La paraula d'un home honrat.
- Així, busqui aquest home, i tracte fet!

—Apa, vinga, feu-me cinc centimets d'alguna cosa. M'heu demostrat bones dots de detectiu municipalesc, i us estic gestionant el nomenament de redactor honorari.

—Si, eh? I vostè, fent-me cantar, s'estalvia d'assistir a les sessions, no és això?

—Què us diré, jo?

Li hem allargat un cigarrot enfaixat que, quan l'encendrà, farà més refilades que un regiment de canaris i...

—Doncs, miri, apunti: L'alcalde està que bufa. No és pot treure del cap que ni els dies de recepció el deixin tranquil. Ell es creia representar la ciutat, i "que te crees tú, eso!"; no tan sols no volen que representi la pubilla, sinó que ni la ventafocs tampoc.

—I per què s'embolica, home!

—Vostè dirà, amb el fred que fa. Bé; no m'interrompi. Sap allò del carrer de Lleida?

—El plet de les escoles?

—Justa la fusta! Doncs ja està, també. En Maynés ha hagut de callar la boca, i per fi, al Poble Sec tindran grup escolar. Però, com en totes les coses, hi ha hagut d'haver concessions.

—Ah, sí?

—Ja ho crec! Figuri's que aquelles oficines quedaran instal·lades a Coll-Blanc.

—I per què, tan lluny?

—Perquè en Maynés havia promès un cotxe "Studebaker" al cap de secció, amb la sola condició que fes votar dos-cents morts. Com que treballarà fora "radio", els barcelonins no el veuran.

—I de canvis, d'homes nous, què me'n dieu?

—Res, home, res! A la casa gran no hi ha més que una cosa nova de trinca: El joc nou que faran als de la "Lliga", si s'entossudeixen a portar la contrària a tothom. Ací no canviem ni la pesseta, per por que ens donin peces de la "perilla".

—Res més?

—Ah, sí!; però això no ho publiqui; és un secret. En Pich torna a sentir pessigolles republicanes. L'home, com que veu que això s'acaba, li convé cercar una pometa per la set. Veurà, a les velleses, un hom ha de pensar pel demà. No en faci cas; a la nostra edat repapiegem, i gairebé tothom ens perdona les "faltes".

El senyor Compte i Viladomat

Compte i Viladomat, l'illustre ciutadà barceloní, no pot oir un plany, no pot veure una llàgrima als ulls d'un ésser necessitat sense córrer a eixugar-la amb la seva generositat, flor espontània dels seus caritatius sentiments. No fa pas gaire féu un donatiu d'un milió de pessetes a l'Hospital Clínic. Ara, ahir, mig milió més per a la "Lliga contra el càncer". Això és ésser ric i saber-ne ésser; això és ésser, també, català, persona il·lustre amb altre motiu que el que donen els milions, per a ésser considerat com home de sentiments excepcionals.

I com es congriarà, el senyor Viladomat, l'odi dels seus companys de riquesa... "Ha donat milió i mig—diran—; aquest bon senyor no hi és tot"; "això és el desprestigi de la classe..."

No hi ha cap dubte que fets com els d'aquest senyor

honoren la nostra ciutat i la nostra raça; però és llastimós que el fet no tingui repercussió, que mentre el caritatiu barceloní es desprèn d'unes quantitats per tots conceptes respectables, els altres, els que en tenen tants com ell, o potser més, cerquin la popularitat fent construir gratacels o empastifant papers per a fer-ne una cosa que en diuen "notes"...

Oh!, si el senyor Compte i Viladomat anés, un vespre, de set a deu, a la Comissaria Municipal del carrer del Carme, i incògnitament, sense donar-se a conèixer, veiés com he vist jo, i han vist tants d'altres, un senzill capellà, conegut per Mossèn Pedragosa, auxiliant aquells pobres homes, dones i infants, que diàriament recorren a ell per contar-li les misèries llurs, ingressos als hospitals, medicaments per als malalts que tenen a casa, robes per lluitar contra els freds, pa per matar la fam, feina per a guanyar-se el pa, mitjans per tornar a la seva terra, on no pensen poder tornar més per manca del més precís...

Si el senyor Compte i Viladomat veiés aquell humil capellà compartint les penes i amargantors dels dissortats, pregant al cel que d'ell, dels seus pobres, se'n recordi també una ànima noble i generosa.

Si veiéssiu, si sabéssiu que ni el seu modest honorari (modest per tasca tan feixuga) no resta quiet al seu poder perquè ell, donant una lliçó d'humanitat als altres rics, el reparteix íntegre als desgraciats, car les caritats oficials no arriben a res de bon tros...

Si veiés tot ço esmentat, i la seva "Casa de Família", forja d'homes cepats que abans no eren res, i que més tard són homes dignes, que avui no hostatja tots els éssers que el voldria perquè tampoc per aquella institució, primera en el món, imitada després per tot el món, no hi ha prou mitjans econòmics per a poder-la sostenir...

Què fan els altres rics de la nostra ciutat? Es que encara la gesta del generós ciutadà no els ha dit res al cor? Es que no coneixen al pare Pedragosa? Doncs cerquin-lo. Vagin a la Comissaria Municipal de Beneficència; veuran que tots els pobres li diuen el "padre", perquè ho és espiritualment, perquè sols ell, amb el seu cor generós, i un patrici barceloní com el senyor Compte i Viladomat són en l'actualitat dignes de què els pobres els donin aquest nom sagrat.

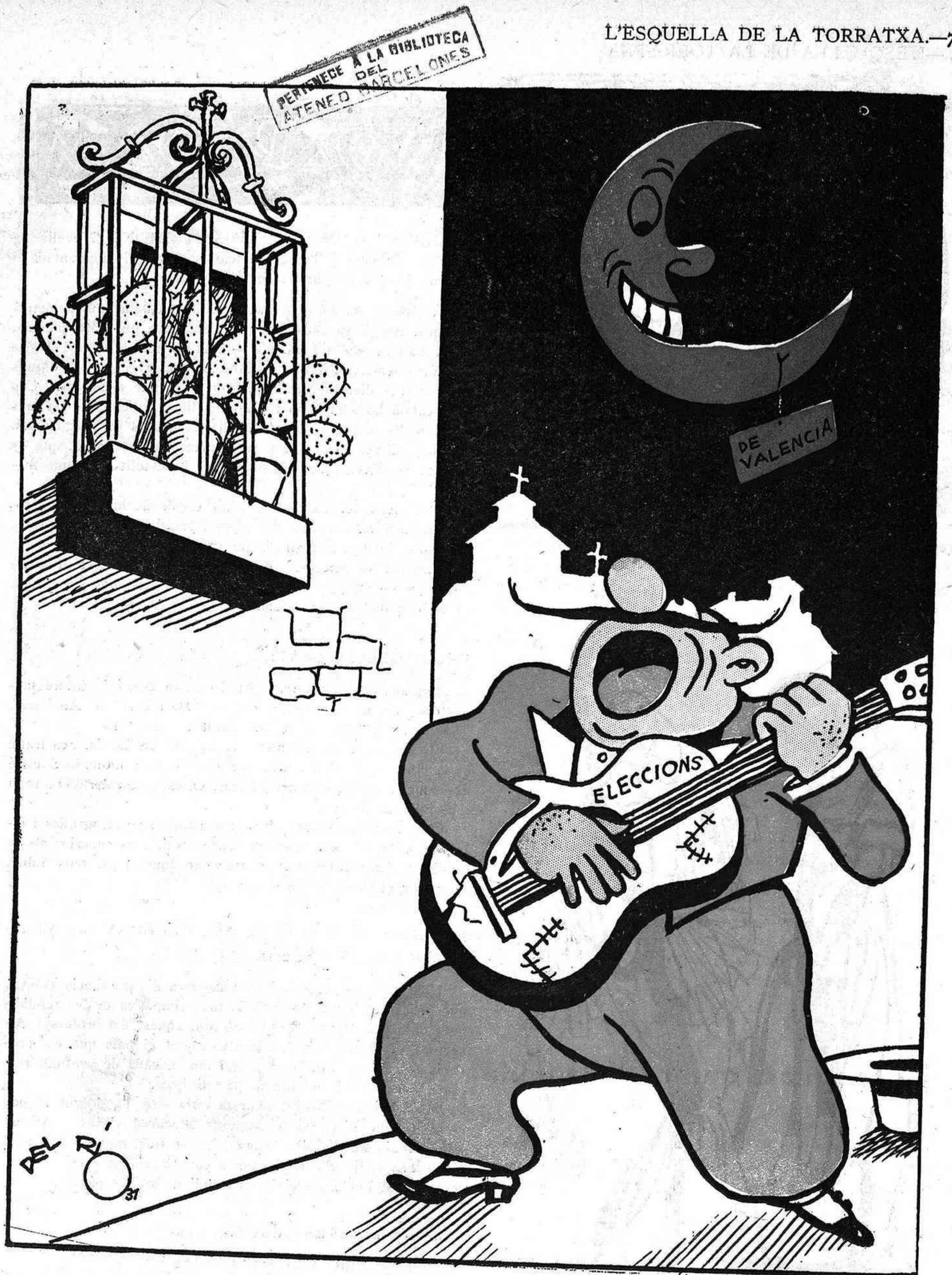
FRANCESC OLIVA

Res de nou...

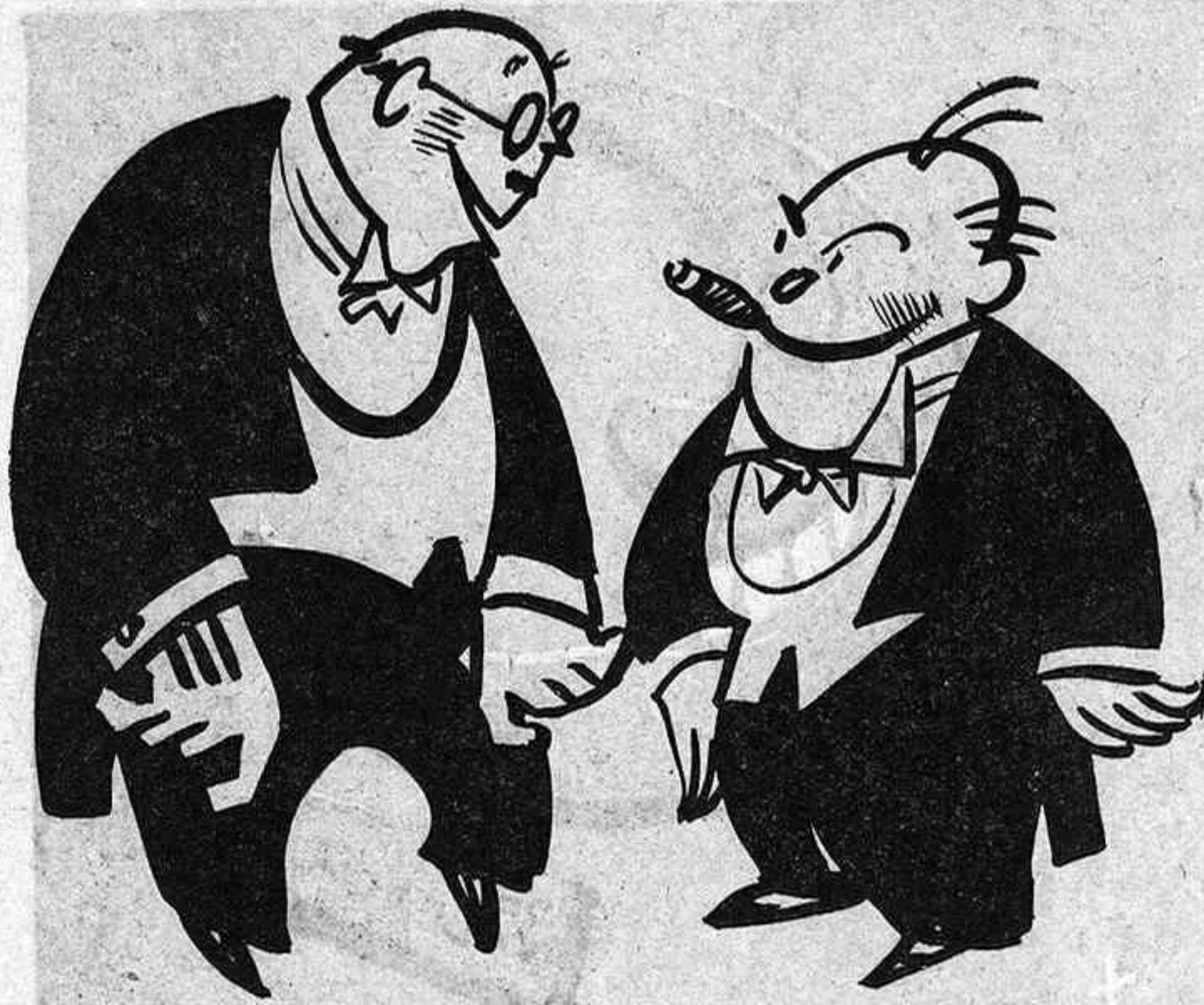
Ja està! Va desxifrar-se, ben aviat, la incògnita. Ni els barcelonins varem tenir d'esperar-nos gaire per saber-ho, ni ells varen trencar-se gens la closca per donar compliment a les ordres dels de dalt. Hi havia qui creia que hi hauria grimègia, i tot va anar millor que una seda i ha quedat com una bassa d'oli. Els qui enyoren aquells debats municipals de majories i minories, de dretes, esquerres i mitges tintes, han tingut una decepció. A la nostra Casa Gran no ha passat res, no pot passar res, i com aquell autor, tothom pot dir tranquilament: Res de nou!...

Ni un de nou; ni un sol canvi per fer callar els eters descontents. Tot queda igual; el R. D., a Barcelona, no ha fet fred ni calor. Què vol dir canvi de Permanents? Ací no hi ha més permanent que la de les senyores, que se la fan fer per sis rals. Què vol dir, gent nova de trinca, per a vetllar per les futures eleccions rabioses? Si estem com el peix a l'aigua! Si Barcelona, la perla de la Mediterrània, la ciutat arxiu de la cortesia, és administrada com mai no s'hi havia vist!

Pot el ball continuar, senyors, que la gatzara no és acabada!

—Com que han estat bons minyons...
i han tingut molta paciència,
a la lluna de València
els... farem les eleccions...

—Què s'ha de fer per a ésser home important?
 —Ah, és molt senzill! Anar i tornar de Madrid amb molta freqüència i fer-ho saber a la gent des del diari...

UNA DESGRACIA

—I el teu marit, dius que s'ha tornat boig?
 —Sí; es passa dia i nit parlant de les eleccions sinceres...

MEMÒRIES D'UN LLIT DE MATRIMONI. Novella de Lluís Capdevila. Tercera edició, corregida i augmentada, i amb un pròleg i un autògraf de l'autor.

No passa cada dia això que d'un llibre català se'n facin tres edicions. No passa cada dia que d'un llibre que s'ha silenciàt d'una manera odiosa i ridícula — aquí on hom prodiga l'elogi a qualsevol beneiteria des de les fàbriques de savis que són alguns dels nostres diaris —, se'n venguin nou mil exemplars. Cap diari català no s'ha ocupat d'aquest llibre. I se n'han fet tres edicions. És clar que no tots els llibres que es venen molt són els millors. Però en aquest cas concret, aquesta obra, una de les més característiques del seu autor, ha assolit l'èxit que mereixia.

En aquesta tercera edició, Lluís Capdevila ha revisat curiosament la novella, accentuant tipus i paisatges, fent més greus algunes reflexions i afegint-hi un pròleg molt interessant en el qual explica les peripècies del llibre i del seu procés, d'aquest llibre que — vulguin no vulguin — és un dels més importants en la jove novellística catalana.

ENCICLOPÈDIA GRÀFICA.

Han aparegut nous fascicles d'aquesta col·lecció interessantíssima: els corresponents a "Los aborígenes de América", "Las flores", "Burgos" i "El teatro".

Els signen, respectivament, Lluís Pericot Garcia, catedràtic de la Universitat de València, i Agustí Venturino, de la Société des Americanistes, de París; Nicasi Olivan; Eduard d'Ontanón i E. Estévez Ortega.

Cada fascicle va nuat amb gran nombre de fotografies i dibuixos, com tots els anteriors. Cada fascicle és superior als ja publicats. Cada fascicle fa pensar que aquesta és, sens dubte, ço millor que s'ha fet en el gènere.

PROCESO INTELECTUAL DEL URUGUAY, per Alberto Zum Felde. Tres volums.

Una obra importantíssima, una obra d'importància capital, que posa molt alt el nom de la més simpàtica de les repúbliques de parla espanyola. Llibres com aquest del professor Alberto Zum Felde honoren veritablement el país que els produeix i fan que l'estranger tingui una mirada de profund respecte, de profunda admiració per dit país.

Mai com ara, llegint aquesta obra, ens ha dolgut el poc espai de què disposem en aquesta secció de llibres. Aquest "Proceso intelectual del Uruguay", que amb tant d'amor, amb un esperit crític tan lúcid i tan a consciència ha escrit el professor Zum Felde, mereixia un estudi de moltes pàgines.

ALTRES LLIBRES REBUTS

- "Mi vida", per Lleó Trotzki.
- "La risa negra", de Sherwood Anderson.
- "Almanac de la poesia. 1931".
- "Perseguint el sol", d'Alain Gerbault.
- "Emigrantes", de Ferreira de Castro.
- "La revolució russa de 1905", de Miquel Matteews.

TELO ENLAIDE

LES NITS DEL LICEU

"DON JOAN"

La baixa dels valors es nota uns dies més que altres al Liceu. Si canta la "Toti dal Monte", la sala gairebé s'omple, i l'augment de preus de les localitats no fa desdir la concurrència.

Mozart no té tanta força. Dimarts posaren el "Don Joan", que no havíem vist de feia molts anys, quan va cantar-lo Battistini, i la baixa dels valors es va fer sentir. Què voleu fer-hi?; hi ha crisi. Això de la pesseta va malament, les "Nords" i els "Alacants" han perdut una pila d'enters. I diu que s'apujarà el preu de la carn. Es natural que Mozart en valgui de menys.

Quan Mozart va escriure la seva òpera, l'orquestra no havia encara estat enfonsada en el "pou místic" del teatre. Les sonoritats de les obres wagnerianes permeten i fins exigeixen aqueix enfonsament. Però l'orquestració de corda i de fusta emprada per Mozart resulta ofegada en sotmetre-la a l'enfonsament.

Es pot dir que el gran públic perd una bona part de la filigrana, de la rica i ponderada composició. Cal estar amatent i tenir una fina sensibilitat per a seguir punt per punt la partitura. Per la gran massa, l'orquestra no sona prou, sembla mancada de vigor, com si diguéssim, sorda. I, parlant amb sinceritat, això no té fàcil remei. Perquè no aniran pas a canviar el nivell de la planta orquestral per a cada representació de Mozart.

El públic va escoltar el "Don Joan" sense gaire emoció. No es va avorrir, no va dar cap senyal d'impaciència i fins va aplaudir de gust les gràcies de "Leporello", molt ben interpretat per Fernando Antori.

"Don Joan" i "Donya Anna" (senyor Jerger i senyora Maria Nemeth) cantaven en alemany. Els altres, en italià. Cal reconèixer que els alemanys tenen dret a estar gelosos del seu Mozart. Però l'obra fou escrita en italià, la música es formà en un pensament ple de ressonàncies italianes, i és una llàstima que, per un mal entès patriotisme, vulguin els alemanys fer-nos passar a nosaltres, llatins, una mala estona en imposar-nos les seves discordàncies de xerrac.

Ens sabria greu donar una impressió desagradable de la representació. El públic la va agrair, i cal reconèixer que la música de Mozart, per ella sola, s'imposa. Nosaltres afegim els nostres aplaudiments als que l'auditori no va regatejar.

Però l'obra és tan rica, les seves possibilitats de goig estètic són tan extraordinàries, que dol de no poder-les aprofitar millor. El tipus de "Don Joan" no s'adiu gens, però gens, amb l'actual escola de cant germànica. Si no s'avenen a dar més àgil ductilitat a la figura i a endolcir la modulació, no podran ésser prou ben rebuts els cantants alemanys en la interpretació de Mozart.

Tornarem a dir, però, que trobem molt lloable la reposició del "Don Joan". Foren molts els moments en què la pura delícia de la música, la finesa i la profunditat de l'emoció estètica ens varen fer sentir un intens goig de viure.

També fruíen un senyor i una senyora que teníem al costat. Es veu que havien corregut molt, per les comparacions que feien del nostre Gran Teatre del Liceu amb altres d'Itàlia i d'Alemanya.

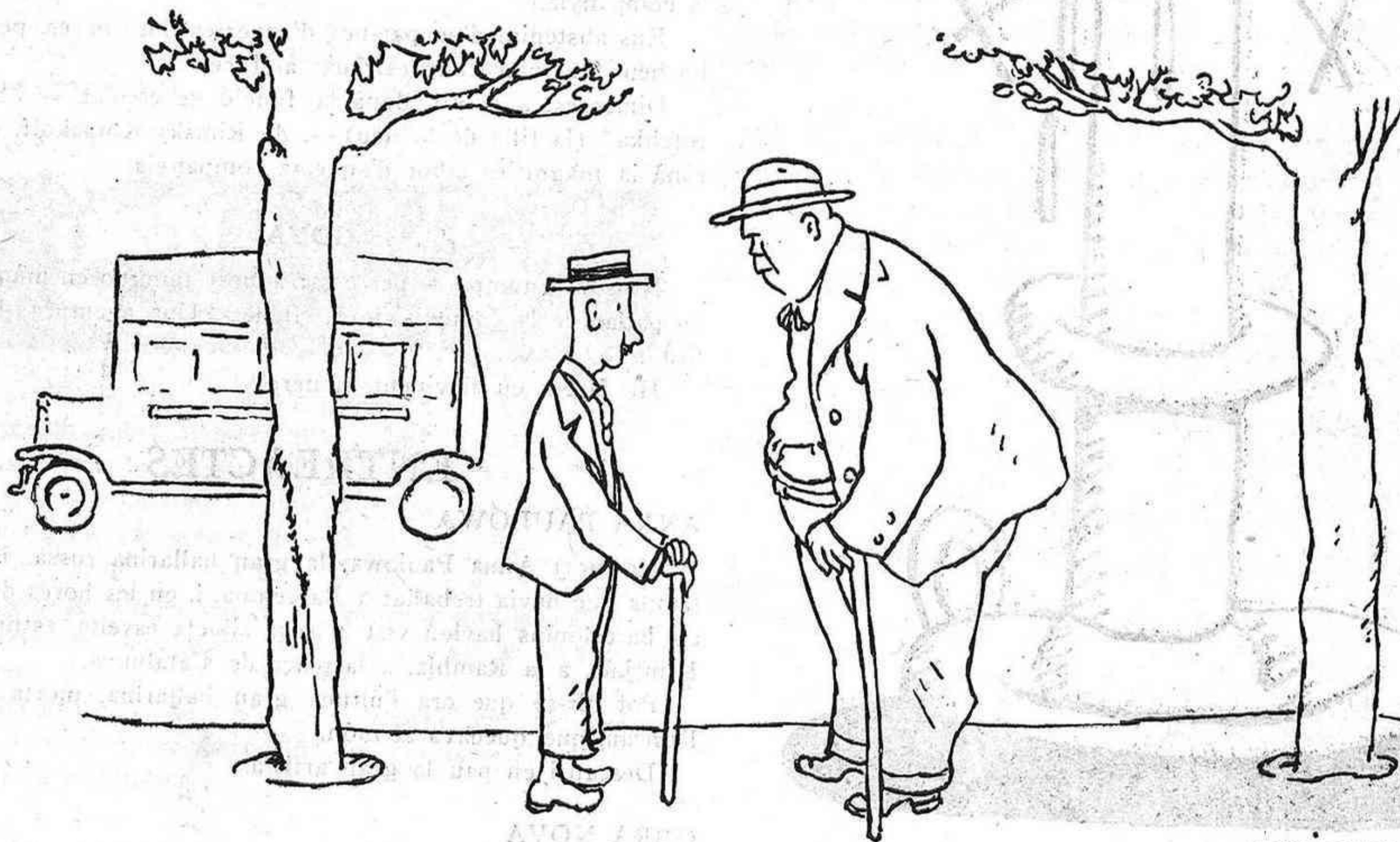
El senyor elogiava molt les pintures del sostre.

—"Veus aquell de la rodona que toca la lira? Es Safo. Sí, dona, sí. El déu Safo.

CLAU DE SOL

NOVEDADES

Hem dit altres vegades que no sentim molta simpatia envers aquest gènere del grand guignol. Ens sembla un gènere manifestament inferior, en el qual tot es subjecta a la mecànica.

—Als autobusos s'hauria de pagar segons el pes...

—Així, a vostè, que és tan petit, no el deixarien pujar perquè no valdria la pena.

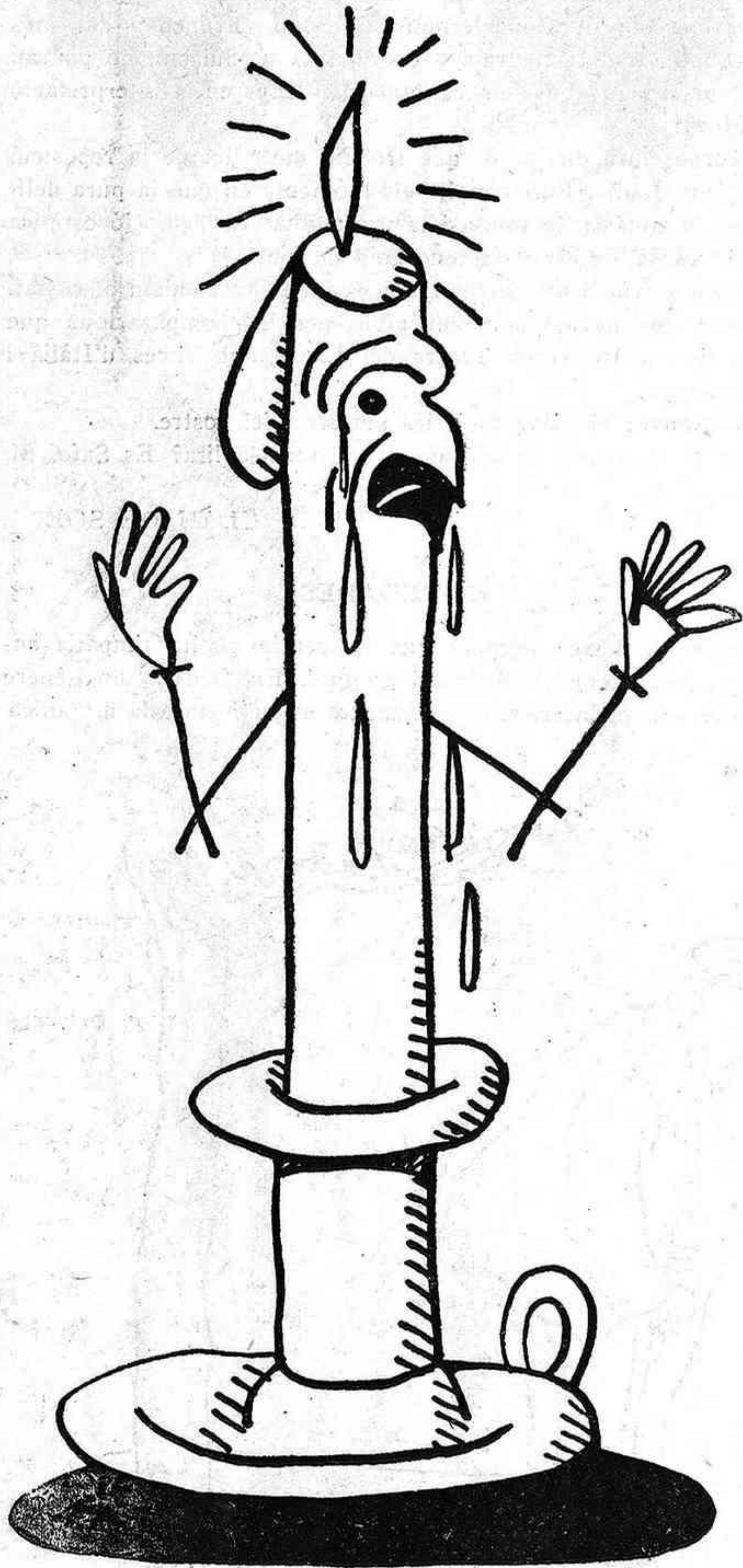
76.—L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

a l'"ofici" d'autor, al truc poca-solta cercat per tots els mitjans.

La companyia del Grand Guignol — "tournée pour l'Espagne et le Maroc" — ens fa una visiteta cada any. D'entre les companyies franceses que ens vénen a veure, aquesta — pel gènere que conrea i no per altra cosa — és de les que ens fan més poca gràcia.

Aquesta vegada ens han donat "La confession des vieux", un acte de Roland Dreyfus; "Le jardin des supplices", tres actes curts de Pierre Chaine, basats en la novella d'Octavi Mirbeau, i "C'est nous la nouvelle", un acte de Serge Veber, en la primera sessió.

En la segona, "Le siège de Berlin", un acte, de Charles Hellern i Paul d'Estor, inspirat en un conte molt conegut d'Alfons Daudet; "Sur le bane", un acte de Charles-Henry Hirsch;

QUAN LA CANDELERA PLORA...

Aquesta Candelera està condemnada a no riure mai més.

LA GRIP

—Encara no havíem rebut prou, que ens ve aquesta passa. Ens la deuen enviar els russos, tanmateix...

"L'horrible volupté", d'Hellern i d'Estor, i "Printemps", de Bernard Zimmer.

OLYMPIA

Diumenge a la tarda va debutar la companyia d'Opera Russa — amb "Khovantchina" — i ha produït una gran impressió. Les primeres parts i els cors han merescut els elogis i els aplaudiments més sincers del públic. Es una companyia digna de veure's. Poques vegades han passat pels nostres escenaris cors tan perfectes com aquests.

La representació de "Boris Godunoff" fou un altre èxit de la companyia.

Ens abstenim d'ocupar-nos d'aquestes dues obres, perquè ja ho hem fet quan s'han estrenat al Liceu.

Dimecres, a la nit, donà la funció de comiat — "Snegourotchka" (la filla de la neu) —, de Rimsky-Kórsakoff, que coronà la magnífica labor d'aquesta companyia.

GOYA

No som a temps — per estar aquest número en màquina — de parlar de la comèdia de L. Bauer "Una aventura diplomàtica".

Ho farem en el vinent número.

ENTREACTES

ANNA PAULOWA

Ha mort Anna Paulowa, la gran ballarina russa. Feia poc temps que havia treballat a Barcelona, i, en les hores de lleure, els barcelonins havien vist la seva silueta esvelta, estilitzada, a Montjuïc, a la Rambla, a la plaça de Catalunya.

Pot dir-se que era l'última gran ballarina, morta Isadora Duncan, que quedava al món.

Descansi en pau la gran artista.

OBRA NOVA

Sembla que J. M. de Sagarra prepara una obra nova. S'estrenarà a Novetats per la propera Pasqua.

NOLLA I EL CINEMA

Alexandre Nolla ha estat proposat per anar a París a impressionar pel·lícules sonores per compte de la "Paramount".

Sembla mentida que els estrangers sospesin els nostres valors teatrals abans que els nostres empresaris.

Tanmateix, En Santpere no estrena cap comèdia en la qual Alexandre Nolla pugui interpretar un paper digne del seu valer. No creiem que acabi la temporada sense que el seu amic Santpere es recordi que té un actor de vàlua en ses fileres.

VACIL·LACIÓ... DUBTE...

L'altre dia vàrem veure un empleat del Romea que desfullava una flor i anava dient: Pius Daví? Màntua? Empresa Madrilenya? Empresa Madrilenya? Màntua? Pius Daví? Sí? No?...

—Però, què feu?— li diguérem.

—Estic mirant qui serà la nova empresa.

D'ACTOR A EMPRESARI

Sabem que En Bretaño no és actor de la companyia de la Gàmez, però continua essent part d'empresa.

LES DUES "PASSES"

A Madrid amb motiu de la "passa", la majoria d'actors no poden anar al teatre.

Ací és el públic el que no hi va!

FA BÉ

A Romea fan "El rei de la llana", però el públic, com que no es deixa "prendre la llana", no hi va.

LA CRISI

Es parla de crisi teatral, però quan hi ha bones companyies... Vaja, que ho preguntin a Enric De Rosas i a la López Heredia.

ENCEFALITIS

Al Talia diuen que han d'estrenar una obra on tothom ballarà, els empresaris, els actors i el públic.

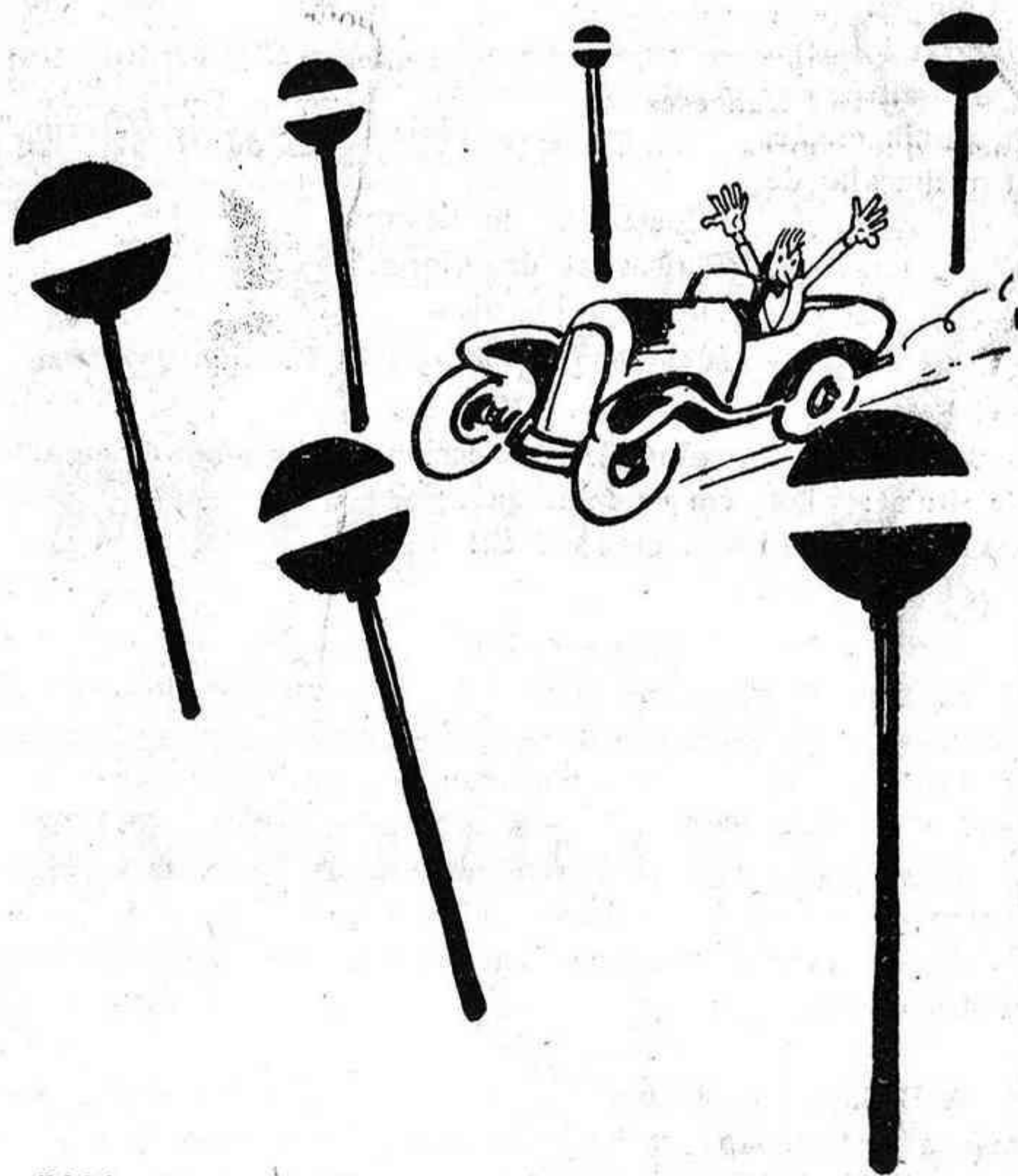
Alguns amics del bon ciutadà i regidor recentment traspassat han demanat a l'Ajuntament que es doni el nom de Puig i Esteve a un carrer de les barriades d'Horta-Carmel.

Veuriem amb goig que el prec fos atès. Altres persones, amb menys mèrits que aquest, el tenen.

D'Annunzio ha encarregat al seu escultor preferit un mausoleu amb caràcter d'urgència. Diu que preveu la seva mort pròximament.

Ací tenim una colla de "vius" ben "morts", que no pensen morir mai, i menys en encarregar el seu mausoleu. Només surten quan hi ha eleccions.

Hem vist una nova marca de paper sànic: "La legión". Com és de suposar, el fabricant és el tristament cèlebre doctor Albiñana.

L'Ajuntament reglamentant la direcció única.

Hem llegit que, en algun lloc, s'ha abaixat el preu de la farina. Però el pa segueix car, caríssim. Això, a Espanya.

A Austràlia sobra blat.

A Rússia no saben què fer-ne.

A l'Argentina rebaixen el preu del pa a la meitat.

Tothom està més de sort que nosaltres.

✱

Sinceritat, Normalitat i Tranquil·litat.

Heu-vos ací la trilogia berengueriana d'epíleg de la qual, encara que no enllestit, tothom preveu.

Les representacions tindran lloc al Teatre Nacional, i l'entrada serà gratuïta.

✱

El senyor Maluquer i Viladot ha dit que està completament allunyat de la política, i que espera el moment que el facin tornar a casa per dedicar-se als seus afers particulars.

En canvi, el comte de Güell se'ns ha tornat un perfecte polític, i no és mai a casa ni a la Casa... Gran.

✱

Hom anuncia la constitució d'una nova entitat política que es titularà "Lliga Regionalista del Clot".

La Lliga Regionalista, al clot, senyors, la Lliga Regionalista al clot.

Requiescat in paaace.

✱

A Munic han estat trobats un grup de vuit policies soterrats en la neu.

Devien cercar comunistes...

✱

A Itàlia, segons les estadístiques oficials, el dèficit del pressupost de l'any 1930 puja a 1.012 milions de lires.

¿Una dictadura que presenta un pressupost amb dèficit?

Quin tip de riure no deu fer-se Calvo Sotelo...

✱

A Guclapoya (Mèxic), durant els darrers terratrèmols, han mort seixanta persones que s'havien refugiat en una església. I els sants, ¿què feien, els sants mentrestant?

Pau Vila planteja, a "La Publicitat", aquesta qüestió: "¿Com ha de dir-se el tros de costa catalana comprès entre Malgrat i Badalona? ¿Maresma? ¿Costa de Llevant?"

Nosaltres ens decantem decididament per Costa de Llevant. ¿Quin efecte, si no, ens faria l'ària del tenor de "Marina" quan diu allò de

"Costas las de Levante,
Playas las de Lloret,
Dichosos los ojos
Que os vuelven a ver"?

✽

"La Veu" — parlant de les eleccions — ha publicat un article titulat: "Tots contra la Lliga".

Ej! "Tots", no, home de Déu!
¿I els morts?

✽

El general Primo de Rivera ens va suprimir dos dies de Carnaval...

Dévia pensar, força assenyadament, que el Carnaval ja el feien ells tot l'any...

Però, ara, el Govern Berenguer, que és un govern d'estira i arronça, podria fer-lo durar un dia i mig...

Patsen pensi, però, que, feint les eleccions, de farsa ja en tindrem prou.

A Budapest un individu va vendre's la dona, i després, perquè la hi tornessin, va iniciar-se una baralla de la qual resultaren divuit ferits.

Estem segurs que si ací passava un cas per l'estil, no hi hauria pas baralles per anar-la a reclamar...

S. J. C. i P.—Impossible complaure-us, perquè no estan prou ben fets.

M. A. F.—Hi han uns consonants forçats que la fan impubliable. Llàstima, perquè és millor que les altres.

J. M. M.—Si ho permet la compaginació, anirà.

M. A. F.—Ja veu que contestem amb les seves inicials. La persona que anomena no pertany a aquesta Redacció; malgrat de lamentar-ho, no podem publicar-li la poesia. Es ben defectuosa. Li recomanem, però, no defalleixi i treballi amb fe, que si s'ho imposa, ho farà bé.

J. P. A.—Anirà si tenim lloc suficient.

J. M.—Us el publicarem si tenim lloc.

(?).—No sabem on podríeu trobar el que demaneu. Però no us encaparrreu. A ben segur que el comte de Güell us treurà de dubtes. Viatja més que cap vetes-i-fils.

Josep M.—Si el calendari no ens enganya, els Innocents ja han passat. Ara, que si no morim, els tornarem a veure. I d'aquí aleshores, que en poden passar de coses!

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

Impremta "L'Esquella" "La Campana", Om, 8, Barcelona

ESPECTACLES

GRAN TEATRE ESPANYOL

Companyia de vodevil JOSEP SANTPERE

Primers actors i directors:
JOSEP SANTPERE i ALEXANDRE NOLLA
Primera actriu: MARIA FORTUNY

Avui, divendres, tarda, a les cinc: POPULAR.
LA DARRERA NIT D'UN SOLTER

Nit, a les deu: El divertit Vodevil de gran èxit
QUINA HONRA PER LA FAMILIA
Esplèndides escenes de gran comicitat

Demà, dissabte, tarda: FIXAR-SE EN EL CLASSIC CARTELL. — Nit, i diumenge, tarda i nit, GRANDIOSES FUNCIONS.

GRATUITAMENT

oferim a elecció dels afortunats

1.000 FONOGRAFOS

a títol de propaganda als mil primers lectors que trobin la solució exacta al jeroglífic que vā a continuació i es conformin amb les nostres condicions

CONCURS

Reemplaçar els punts per les lletres que falten i trobar el nom de tres ciutats:

B...C....A M....D S.V.L.A

Envieu aquest anunci completat als

Establiments VIVAPHONE (Servei E 165), 116, Rue de Vaugirard, PARIS-6e (França)

Adjuntar un sobre posant clarament el nom i l'adreça.

NOTA: La correspondència per a l'estranger cal franquejar-la amb un segell de quaranta cèntims.

LLIBRERIA ESPANYOLA D'ANTONI LOPEZ

Rambla del Mig, número 20 BARCELONA Telèfon número 18692

OBRAS DE JOAQUÍN M.ª BARTRINA

ALGO

Colección de poesías - Edición decorada . . . Ptas. 6

VERSOS Y PROSA

Un tomo 16.º Ptas. 0,60

POESIAS

Edición miniatura, lujosamente impresa y encuadernada: Ptas. 3

PROXIMAMENT

sortirà un volum d'En Bartrina titulat

Del cap i del cor

IDEES I PENSAMENTS

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

Tot l'any 1930

Relligat amb tapes i tela.	Ptes. 15
Enquadernació de L'Esquella de la Torratxa, any 1930.	" 7,50
Tapes soles.	" 5

MARÍA FAURA COTS

POESÍAS

FLORES DEL ALMA

Un tomo 8.º Pesetas 6

JAUME PASSARELL

Cent ninots i una mica de literatura

SINGLOTS POETICS DE Frederic Soler (PITARRA)

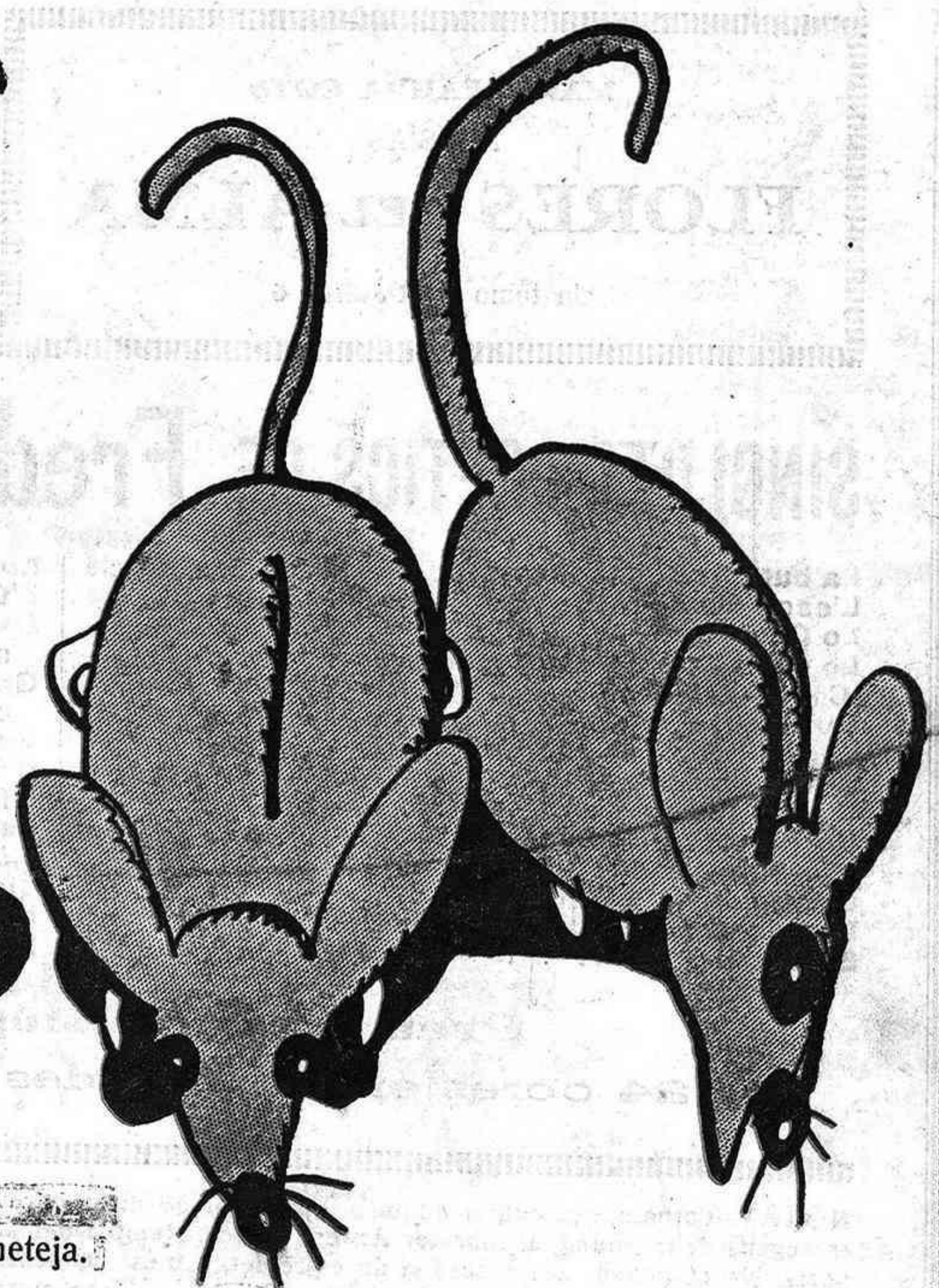
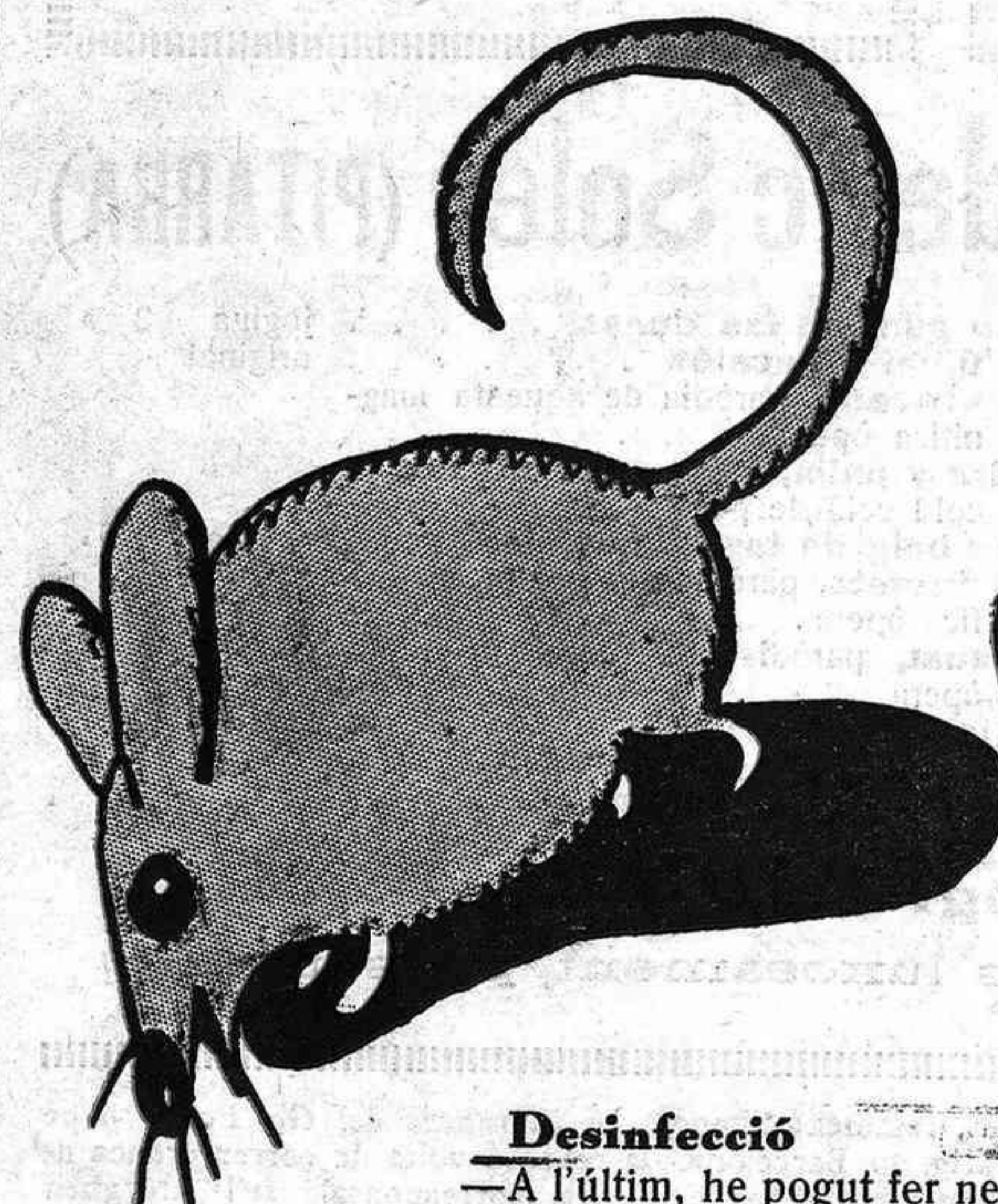
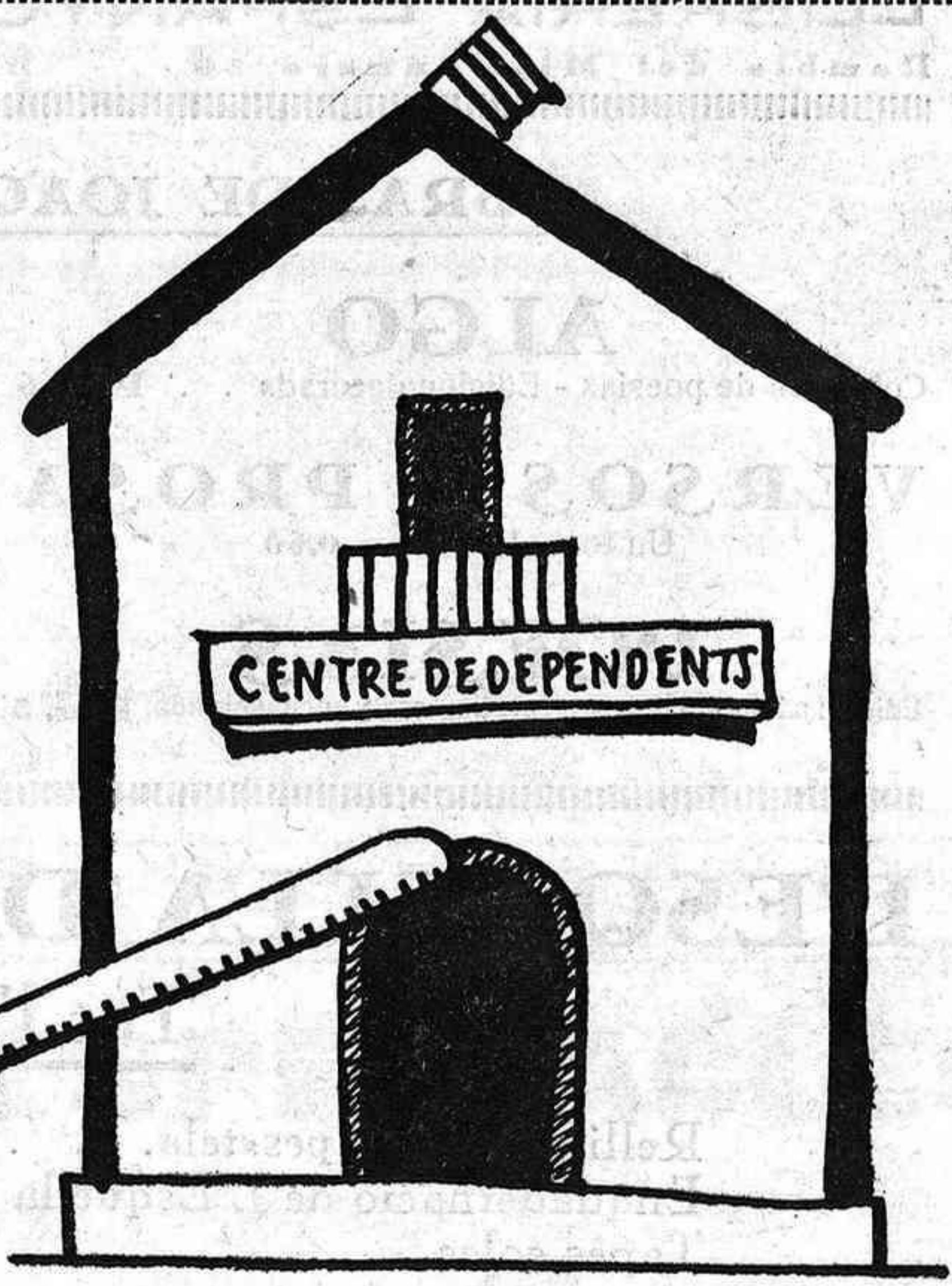
La butifarra de la llibertat	original	1 acte	Lo punt de las donas	jogina	2 »
L'esquella de la torratxa	paròdia	2 »	L'últim Trençalós	original	
Lo Cantador	»	2 »	L'Africana, paròdia de aquesta magnífica òpera		
Lo castell dels tres dragons	original	2 »	Gra y palla, paper per a matar ratos, col·lecció de poesies.		
¡Cosas del oncle!	»	1 »	Lo boig de las campanillas	jogina	1 »
Ous del dia	paròdia	2 »	Il Profeta, paròdia d'aquesta magnífica òpera		
Las píldoras de Holloway	original	1 »	Faust, paròdia d'aquesta magnífica òpera		
Si us plau per força	»	2 »	Liceistas y cruzados	original	2 »
Un mercat de Calaf	»	2 »	Los héroes y las grandezas	»	2 »
Un barret de riallas	»	1 »	La mort de la paloma		
La venjansa de la Tana	paròdia	1 »			
La vaquera de la pigra rossa	»	2 »			
Las carabassas de Montroig	original	2 »			
En Joan Doneta	»	1 »			

Preu de cada singlot 0,60 ptes.

Les 24 obres enquadernades luxosament, pessetes 20

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en Miurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem de pèrdues si no es remet, a més, 30 cèntims per a certificat. Als corresponsals se'ls atorguen descomptes

PERTENECE A LA BIBLIOTECA
DEL
ATENEO BARCELONES

Desinfecció
—A l'últim, he pogut fer neteja.